

הורינו

פרשת ויצא תשפ"ו | שנה ב' 101

הורים נחל הול

הורינו דברות קדשך

כיבוד אב ואם בפרשת השבוע עפ"י 'המאורות הגדולים',
הגאון רבי שמשון קורלנדסקי שליט"א

ומה שהיה חומל על רחל בת לבן, לא עשה לכבוד לבן רק לכבוד אמו - בשביל שהיה (לבן) אחי אמו. ומפני זה, בכל פעם שיזכיר הכתוב שמו של לבן הרשע, יזכיר בכל פעם אחי אמו. **וזכר בלבו את אמו אשר אהבתו, שנתנה לו העצה הזאת לבוא אליו** (ללבן, עכ"ל. וכעין זה כתב גם בפי' הרא"ש על התורה, ויעוין באור החיים שהביא פירוש זה).

ועל כך כתב ב'אילת השחר' לבאר את נוסח תפילת הגשם "יחד לב וגל אבן מפי באר מים", שמזכירים זכותו של יעקב שעשה את זה מפני כבוד אמו. ועוד כתב, שמכאן מוכח שמצוות כיבוד אב ואם היא גם באופן שההורים כלל אינם יודעים שהילד מכבדם. שהרי כאן רבקה לא הייתה נוכחת שעשה כך לכבודה, ולא ידעה מכך, ובכל זאת הקפיד כל כך יעקב לעשות משום כבוד אמו.

ואני ה' אלקי אברהם אביך ואלקי יצחק (כ"ח, י"ג)
הקב"ה מזכיר ליעקב את אבותיו, אבל יש כאן שינוי לשון, שאצל יצחק לא מזכיר "אביך" כמו לגבי אברהם. ועל כך כתב במשך חכמה (בביאורו השני לקושייה זו) שהסיבה משום שבאותו הזמן יצא יעקב מארץ ישראל ואינו מכבד את אביו בחוץ לארץ, והרי נענש על כך במכירת יוסף, ובאותו הזמן עָשָׂו מכבדו, ולכן לא הזכיר **אביו**. ולכן בפרשת וישלח אומר יעקב: **ויאמר יעקב אלקי אבי אברהם ואלקי יצחק** משום שחזר לארץ ישראל ללכת אל אביו. (והזה"ק מתרץ באופן אחר)
ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו וכו' וישק את צאן לבן אחי אמו. (כ"ט, י')

שלוש פעמים מוזכר כאן בפסוק **אחי אמו**. כותב על כך רבינו בחיי "להודיע, כי כל מה שישתדל יעקב בצאן לבן להשקותם,

1 בראשית ל"ב י'

כשם שחובה על כל אחד ואחד מישראל ללמוד את ההלכות המצויות, כהלכות ברכות, שבת, שמירת הלשון ועוד, כך חובה על כל אדם ללמוד ולשנן את הלכות כיבוד אב ואם ומוראם, שמצווה זו היא תמידית בכל זמן, וחמורה היא עד מאוד, ואם לא ילמד את הלכותיה, מאין ידע היאך לקיימן, ויכשל בדברים רבים, מבלי לדעת שהוא נכשל.

שאין בו שאלת שלום, אינו עומד.

ויש שהביאו² בשם מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל, שילד השכוב במיטתו עם פיז'מה, ונכנסים הוריו לחדר, אין קם מפניהם, כי אין בכך כבוד לעמוד בלבוש זה. ואמנם, אם שוכב בבגדיו, חייב לעמוד.

³אמר רבי יהושע הכהן בר נחמיה: בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על משה, טירון היה משה לנבואה. אמר הקדוש ברוך הוא: אם נגלה אני עליו בקול גדול אני מבעתו, בקול נמוך בוסר הוא על הנבואה. מה עשה, נגלה עליו בקולו של אביו, אמר משה: הנני! מה אבא מבקש? אמר הקדוש ברוך הוא: איני אביך, אלא אלוקי אביך, בפיתוי באתי אליך כדי שלא תתיירא. אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב. שמח משה ואמר: "הא אבא נמנה עם האבות, ולא עוד אלא שהוא גדול, שנזכר תחלה".

הורינו דרך חיים

כיבוד אב ואם
בהלכה ומנהג

מה היא קימה "של כבוד" להורים?

העמידה לכבוד אביו ואימו היא לא מעשה טכני של עמידה בלבד, אלא יש בכך הדרת כבוד כמו שעומדים בפני אדם גדול או מלך. ולכן, כאשר יש שאלה או ספק האם מחויב, או בכלל ראוי שיעמוד בפניהם, צריך לעשות את השיקול הזה - האם יש בכך כבוד עבורם, או לא.

הרמב"ם¹ פוסק שאין עומדים בפני תלמיד חכם בבית המרחץ, שנאמר "תקום - והדרת, קימה שיש בה הידור. ובלחם משנה שם כתב שהוא הדין גם לרבו מובהק. ולפי"ז ההלכה היא גם לגבי אביו, שיש חיוב במקום שיש "קימה שיש בה הידור". ויש מהאחרונים (טורי אבן ועוד) שכתבו שלגבי רבו מובהק יש דין מורא ועל כן חייב לעמוד בפניו גם במקום כמו בית המרחץ, וכך פסק גם בחי' הגר"ז. ולמעשה כתבו אחרוני הפוסקים שבכל מקום שיש לפי הדין שאלת שלום, יש גם דין לעמוד, ובמקום שלא, אין.

ולמעשה, ילד שהולך עם אביו לים, או לבריכה, והילד יושב על שפת הים ואביו מגיע לשבת לידו, אינו עומד בלבוש כזה לפני אביו, שהרי אין בכך "והדרת". וכך גם במלתחות, אם זהו מקום

1. הלכות ת"ת ו' ב' שו"ת שבת הקהתי ג' רנ"ו. 2. שמות רבה פרשה ג' סימן א'

שאלו את הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל, לגבי אחד מתלמידי ישיבת 'חפץ חיים' בני ירוק, שרצה לנסוע עם תלמידי הישיבה לארץ ישראל ללמוד שם שנה אחת, אולם יש לו שאלה: יש לו אמא זקנה, ואפילו שהיא מצידה תסכים ותיתן לו רשות לצאת לא", ואפילו שיש לו בניו ירוק אחות שתוכל לשמור עליה ולעזור לה, בכל זאת כיון שעד עכשיו הוא זה שהיה שומר ודואג לה לכל צרכיה, אולי הוא מחויב יותר להישאר איתה ולא לנסוע.

השיב על כך מרן רבי משה שלא יעזוב אימו המבוגרת ולא ייסע לארץ ישראל. (מסורת משה ח"ב)

בחור ישיבה הגיע למצב של ירידה רוחנית גדולה רח"ל, אימו שלחה את הרה"ג רבי ברוך שפירא להיכנס למרן רבי אהרן לייב שטיינמן זצוק"ל לבקשו עצה מה **היא** יכולה להתחזק לזכותו.

השיב מרן הגרא"ל ואמר: מצות כיבוד אב ואם, מצווה כל כך חשובה. ומצד שני, לצער את השני זה כל כך חמור. בתחילה, הרה"ג רבי ברוך לא הבין את תשובת מרן הגרא"ל וחשב שהיא מופנית לנער, אמר לו רבי ברוך - קשה עכשיו לדבר עם הבחור על כיבוד אב ואם. אולם הגרא"ל הוסיף וחזר על הדברים שלוש פעמים, לבסוף, סיפרו לאם הבחור שבקשה לשמוע, שזה מה שענה מרן הרב שטיינמן. מיד החווירה האם וסיפרה שיש איזה עניין של אי הבנה, וכבר תקופה ארוכה שאינה מדברת עם אימה, וזה מה צריכה להתחזק בו. ומיד נפנתה הלכה לפתור את העניין, לזכותו ולחזקו של בנה.

בשנתו האחרונה עלי אדמות, הוצרך הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצוק"ל באחד ממוצאי השבתות לנסוע לירושלים, ובקש אחד ממקורביו להתלוות אליו. וכך מספר: בהגיענו לירושלים אמר הגאון רבי אברהם לנהג, שסע לבית הורי, והכריח אותי להיכנס ולדרוש בשלומם, תוך כדי שהוא יושב כל אותה העת ברכב וממתין לי. ואף שהפצרתי רבות שאין זה מן הראוי שהוא ימתין, לא הסכים בשום אופן לוותר, ואמר שהוצה לסייע לי במצוות כיבוד אב ואם. (אגן הסהר ח"א)

הגאון רבי אברהם גניחובסקי עצמו סיפר סיפור מופלא. יום אחד פנה אליו הגאון רבי שמואל ברוך ורנר זצ"ל, מחבר ספר 'משפטי שמואל', שהיה ידיד המשפחה והכיר גם את אימו של הגאון רבי אברהם, וסיפר לו שאימו של רבי אברהם באה אליו בחלום ואמרה לו "מדוע אינך מעיין בספר שחיבר בני לכבודי?"

כוונתה הייתה לספר 'חדר הורתי' שהוציא הגאון רבי אברהם בשנת תשכ"ט לעילוי נשמת אימו, והוסיפה ואמרה לרב ורנר: "הרי שם הוא מדבר על קושיה שכתבת בספרך, והוסיפה ופירטה בדיוק על איזו סוגיה מדברת. ואכן, פתח הרב ורנר את הספר 'חדר הורתי' וראה שהגאון רבי אברהם אכן דן באותה קושיה! ואמר על זה הגאון רבי אברהם, שיש ללמוד מכך עד היכן יודעים בעולם האמת. שהרי אימו ידעה את תוכן החידושי תורה שהוציא לעילוי נשמתה!

כאשר נולדה לגאון רבי אברהם גניחובסקי זצוק"ל בתו שתחי' - קרא לה על שם אימו ע"ה. ומנהגו היה תמיד לקרוא לה בשם חיבה ששונה לגמרי מהיגיו שמה המקורי. ומספר תלמידו, שאף פעם לא הבין מדוע שינה וקרא לה כך.

לאחר הסתלקותו סיפר בנו רבי שלמה יוסף, שכאשר נולדה אחותו (בת רב אברהם) שהה אביו בבית חמותו בתל אביב, ועשה עירוב תחומין כדי שיוכל ללכת בשבת מתל אביב לבני ברק להגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצוק"ל ששהה באותה העת בבני ברק, כדי לשאול אותו האם לקרוא לבתו בשם גיטה או שצריך לחשוש שהוא שם מיוחד, המכונה בהלכה "שם פלאי" שעליו נפסק ברמב"ם ובשו"ע שאין לקרוא בשם אביו ואימו אם שמם פלאי, ואפילו לאחר מיתתם.

והורה הגר"י אברמסקי לגאון רבי אברהם שגיטה - אין זה שם פלאי ואפשר לקרוא בשם זה. וייתכן, הוסיף הבן, שאף על פי כן חשש רבי אברהם ושינה את שמה בשם החיבה שקרא לה, וקרא לה בשם דומה כדי שלא להיכנס אפילו לחשש רחוק של זלזול בכבוד אימו.

רוצים לשתף עדויות וסיפורים אישיים על בני משפחה וכדו' לחיזוק מצוות כיבוד הורים? כתבו לנו בעברית או באנגלית, או השאירו פרטים ליצירת קשר, בכתובת המייל של 'הורינו' - horeinuorg@gmail.com

רב הנסתר

מאמר חז"ל או מעשה רב בנושאי מצוות כיבוד הורים נטמנו בתמונה, גלו ושלחו לנו, ואולי תזכו בפרסים!

horeinuorg@gmail.com
או בפקס: 077-6021640

פתרון חידת 'רב הנסתר' לפרשת תולדות מעשה רבי יהושע בן אלם וננס הקצב (סדר הדורות סדר תנאים ואמוראים)

הודעה תשלח לפותרים נכונה שעלו בגורל.

מטבע הדברים ומבחירה שלך, אנחנו לא יכולים להתייחס לסיפור הספציפי שלך ולהעמיד צד שני לעצה הרעה שהציעו לך להתנתק. אבל אנחנו כן יכולים - וחייבים, לכתוב לך כמה כללי ברזל, שאנחנו פועלים לאורם. א. ארגון הורינו מסתמך אך ורק על דעת תורה, על דעת פוסקי הדור וגדולי פוסקי זמננו, וכן נועץ עם גדולי מורי ההוראה והמשגיחים, וכל עניין נדון לגופו. הבעיה היא שמטפלים רבים, ואנו זועקים כאן כאב של מאות-מאות הורים, היד שלהם קלה מאוד על "הדק" הניתוק. בחוסר מקצועיות, ומתוך בחירה בדרך הקלה והמהירה, במקום לעזור לאדם בבעיה, אפשר פשוט להשליך אותה על הוריו, לא!

ב. מעולם לא נאמר על ידי הורינו שאסור להתרחק מהורים פוגעים, בוודאי שכאשר הורה פוגע, הוא רוצה בתוכו להפסיק לפגוע ולכן רצונו האמיתי לשמור על גדרים וסייגים להימנע בכל דרך מפגיעה. ואם זה אומר שהקשר עם ילדיו יהיה באמצעות הטלפון, הכתב, או קשר מעט לעת רחוקים יותר, אכן אין ברירה. אבל לעולם! לעולם אין שום היתר בעולם להפסיק לכבד את ההורים. יש הרבה דרכים לכבד גם כאשר יש מרחק מסוים ללא פגיעה. והיריעה קצרה כאן, אם תרצה נוכל להרחיב על כך בהזדמנות נוספת.

ג. מלבד החיוב לכבדם בכל מצב ובכל עת, יש איסור גמור וחמור בתורה - לצער אותם. אין לכך שום היתר ושום יוצא מן הכלל. ראינו אצל כל גדולי עולם מראשית הדורות ועד ימינו, כמה מסרו נפשם ממש כדי לא לצער הוריהם.

ד. ואחרון למסגרת זו, מעבר למצוות כיבוד הורים, מעבר להחמצת הזכות הגדולה והאדירה והשכר הכביר שהתורה הבטיחה למכבדים. מעבר להשוואה שהתורה עושה בין כבוד ההורים לכבוד הקב"ה, השווה כבודו לכבודם, ומעבר לאנושיות של הכרת הטוב למי שהעניק לנו את חיינו - המציאות מוכיחה, וכיום אנשי מקצוע מכל גוני האנושיות הבינלאומית דוגלים בכך בכל לב, שנתק מההורים פוגע קודם כל בילד. לטובתך, לטובת החיים הטובים שלך, לטובת הרועג ושלוות הנפש - שמור והחזק בכל לב בכיבוד הורים, והימנע בכל מצב מלצער אותם. עלה והצלח

שלוש לכם, ארגון הורינו. אני קורא את העלונים שלכם כל שבוע - ומתפוצץ! הנה, אני הדוגמה החיה לכל מה שאתם כותבים נגדו - נגדי. אני, נשוי ואבא לארבעה ילדים, ולצערי מנותק קשר עם ההורים שלי כבר שנתיים. אני כותב לצערי כי אני באמת מצטער על כך מאוד, אתם חושבים שזה קל לי? אתם חושבים שאני עושה את זה בשאט נפש? ממש לא! אבל הבנתי שאין לי ברירה, שאני הולך ונהיה טיפוס עצבני שפוגע באחרים, שכל פגיעה שאני "זוכה" מהם, אני מיד משליך ממנה על כל הסובב אותי. בהמלצת אדם חכם שאני מאוד סומך עליו, הלכתי למספר שיחות עם מטפל, אחד וותיק ומקובל שרבים נועצים בו. הוא הקשיב לי ושמע והבין את הצדדים, ולקח לו לפחות שתי פגישות עד שהוא אומר לי - תתנתק מההורים שלך, אין לך ברירה, אתה רוצה להפסיק לפגוע באחרים? תפסיק להיפגע בעצמך. אתה צריך להבין שכל הכעסים והמרירות שהצטברו אצלך זה תוצאה של שנים ארוכות שההורים שלך פגעו בך. תתנתק, תתנתק, ואולי עוד חצי שנה-שנה, תוכל לפתוח איתם דף חדש.

אני קורא את כל המאמרים שלכם נגד הניתוק מהורים, ולא מבין - מאיפה לכם העוז לבוא ולהתיימר להבין את מה שאני עובר? מאיפה לכם הביטחון שאני זה שטועה, שמי שהמליץ לי על הניתוק הזה הוא הטועה, אולי אתם הטועים? אולי לפעמים צריך פשוט לחתוך? אני לא יודע אם תפרסמו את המכתב הזה, אבל תדעו, שאני לא חושש מהאמת. אתם רואים שאני קורא את העלון שלכם כל שבוע, אני באמת רוצה להבין. ואם אדע שאני לא נוהג בדרך הנכונה, אני מוכן לשנות. אבל בינתיים לא השתכנעתי שבכל מצב אסור להתנתק. (ועוד לא דיברתי מילה על מקרים הרבה יותר קשים ומורכבים מהסיפור שלי)

שלוש לך קורא יקר. דבר ראשון, כל הכבוד על הכנות, והנכונות לשמוע ולהקשיב גם לדעה שלא נעימה לאוזן או לעין. עצם זה שאתה עוקב אחרי העלונים, קורא אותם ומנסה להגיע לאמת - זה משהו יקר מאוד וראוי לכל שבח.

מזרעו של עשו הוא זכות של כיבוד אביו יצחק, שמאוד נהג בו כבוד כנודע. וא"כ מי שיבא לבטל זכותו וכוחו, צריך שיהיה לו ג"כ מצווה זו של כיבוד אב ואם בלי פקפוק. וזו הייתה זכות אסתר שאין לה אב ואם, והייתה תמיד מצטערת שלא יכולה לקיים מצות כיבוד, אם כן יחשב לה לצדקה כאילו קיימה אותו בתכלית השלמות. וא"כ יש בידה ג"כ מצוות כיבוד - לקום נגד זרעו של עשו, וכך להכניע את המן בנו של עשו - שזכות כיבוד בידו. והנה אמרו אין זרעו של עשו נופל בידי זרעה של רחל. והטעם הוא, כי עשו יש לו שכר כיבוד. **אבל איך יתכן כיבוד ששלח עשו את אליפז אחרי יעקב להורגו, והלא היה צער גדול ויגון ליצחק במיתת בנו אשר ברכו טרם ששלחו, וא"כ איך היה בלבבו לכבד את אביו, ולא חס על צערו ואבלו ויגונו לחשב מחשבות להרוג אחיו?!** וזהו שצווח הכתוב³ מִיָּמִים אַחִיךָ יַעֲקֹב תִּכְסֹּף בְּנִשְׁאָה. אבל בעוונותינו הרבים גם השבטים לא עמדו בזה, ומכרו את יוסף, ואמרו לאביהם טרף טורף יוסף, ולא חסו על צערו ואבלו. (ומשמע שאם לא היו עושים כן לעשו לא היה פתחון פה) אך יוסף ובנימין לא היו ידיהם במעל הזה, ולכך אין עשו נופל אלא ביד זרעה של רחל, כי למולם אין לו זכות כיבוד למשול.

תורת אמן

עיון והתבוננות

מדוע אין עשיו נופל אלא בידי זרעה של רחל?

עניין שלטון עשיו קודם ביאת המשיח - בזכות הכח שנשאב מהכיבוד אב שלו, עלה כאן עלי גיליון מס' פעמים. אמנם, ידועים דברי חז"ל שהביא רש"י על הפרשה (כ"ט י"א) שרדף אליפז בן עשו במצות אביו אחריו להורגו וכו' ותמיהה רבתי היא איך אפשר גם לכבד את אבא וגם לרצות להרוג את האב ולצער את אבא? הגאון רבי יהונתן אייבשיץ ביערות דבש¹, עומד על כך בהרחבה. ובהקדמת דבריו לשאלה כותב חידוש עצום - שיתום המצטער בכל ליבו שאינו יכול לכבד הוריו, יש לו שכר כאחד שקיים את המצווה בכל פרטיה ודקדוקיה. וכלשונו שם: אמנם אם אין לו אב ואם, והוא מצטער על זה שאין לו אב ואם כדי לקיים מצות כבוד, **א"כ יש לו שכר מה' כאילו קיימו בתכלית הקיום ותכליתו של מצות בלי חיסור כלל**, לכך אמרו² אשרי מי שלא חמאן. ובהמשך דבריו מבאר ביתר הרחבה: הנה **כל כוחו של עמלק**

הדרך הקצרה (והארכה)

שלום קוראי היקרים, מה שלומכם?! הפעם אני רוצה לשתף אתכם בספור לא פשוט שהיה לי עם חברי לכיתה. אבל רגע, אתם בכלל זוכרים אותי? כן, זה אני - מנחם מנדל, או אף שחברים שלי קוראים לי, מני, או מנדי, תלמי במצב רוח ובקצב. אז הנה מה שקרה לי השבוע.

יש לנו קבוצה קטנה בתלמוד תורה - אני, דודי, ואלי. כל יום אנחנו הולכים יחד הביתה, וכמעט כל יום דודי מציע "קצור דרך" חדש.

רק שאצל דודי, קצור דרך זה קוד ל"נלך דרך הפארק, נשחק קצת בדרך עם חברים מהשכונה, אולי נקנה קרטיב".

ואני?

אני יודע שאמא לא אוהבת את זה. לא בגלל שהיא נגד כ"ף - היא פשוט דואגת. היא תמיד אומרת לי:

"מני, אם אני יודעת מתי אתה מגיע ואני רואה שאמא מתעכב - אני לא רגועה עד שאמא נכנס הביתה."

אז באותו יום, דודי אומר לי:

"מני, בוא, כלם הולכים דרך הפארק. רק עשר דקות יותר."

ואני כזה מהסס ואומר:

"אבל אמרתי לאמא שאני חוזר ישר הביתה..."

והוא מתייך כזה חיוך חצי-צוחק:

"נו באמת, מה היא חושבת, שתחטף אותך חברה של חתולים מהפארק? חמש דקות וזהו!"

"לא חמש דקות", אני אומר. "זה לפחות רבע שעה. ובינתיים היא דואגת".

דודי צוחק. בסדר רבע שעה, תגיד לה אחרי זה שהתעכבת. אמא שלך עוקבת אחריך? האמת? כמעט.

אמא שלי לא באמת עוקבת אחרי, אבל הלב שלה כן. אני מרגיש את זה אפילו כשאני רק חושב על לא להקשיב לה.

עמדתי שם, בדיוק בפנה ההיא שבה הדרך מתפצלת - עם התיק ובקבוק המים החצי מלא שנשאיר לי, בין הרחוב שמוביל הביתה ובין שביל הפארק שמוביל ל... קרטיב, אולי אפילו לנצחון במשחק... כי בינינו, אני חושב שאם נשחק הקבוצה שלנו תנצח, אלי מממש טוב

במשחק הזה. בלב שלי היה מאבק של ממש - מצד אחד, לא רציתי לצאת הילד שכלם צוחקים עליו. מצד שני, לא רציתי שאמא תדאג. והראש שלי עשה דיון פנימי:

"אם אני אלך אתם - יהיה לי כ"ף, לא יקרה כלום."

"אבל אם אני אלך, אמא תדאג לי"

אבל כלם הולכים! אני היחיד שאומר לא?

"אבל מה זה יעזר לי אם כלם הולכים ואני ארגיש לא טוב בלב?"

ואז נזכרתי במה שאבא אמר לי פעם:

"כבוד הורים זה לא רק לעשות מה שהם אומרים - זה להבין מה הם מרגישים."

נשמתי עמק, הסתכלתי על דודי ואלי, חייכתי ואמרתי:

"ואללה, תגידו לאמא שלי תודה שהיא חסכה לי 10 דקות אחור 2- נקיפות מצפון."

ומיד התחלתי ללכת לבד בדרך הרגילה. אלי חיוך ביציאת: "טוב, רק אל תספר את זה בכיתה, שלא יחשבו שנהיית אגרויסער צדיק"

"אל תדאג", אמרתי, "אני לא אגרויסער צדיק, פשוט אכפת לי מאמא שלי וזה הכי פשוט."

והסתובבתי לכאן הבית. הלכתי לאט. הרגשתי קצת לבד, אבל גם - אני לא יודע אף להסביר - נכון.

כאלו עשיתי משהו שבפנים הרגיש בדיוק במקום.

כשהגעתי הביתה, הדלת הייתה פתוחה. אמא בדיוק חזרה מהעבודה, עם שקיות בידים.

היא הסתובבה, ראתה אותי ואמרה:

"מני! הגעת בזמן! אף היה היום?" ואני חייכתי.

"בסדר גמור, ב"ה. הלכתי בדרך הקצרה."

"אה", היא אמרה, "דרך הפארק?"

"לא, אמא", חייכתי. "הדרך הקצרה שלך."

היא הסתכלה עלי בשקט כזה, אבל בעינים שלה היה משהו מיוחד - לא רק גאווה בבו שלה, לא רק התרגשות שאני משתדל לכבד אותה, יותר מזה -

מין שקט של אמא שמבינה שהבן שלה עשה בחירה נכונה.

לעילוי נשמת

מנחם מנדל בן יהושע דב

לרפואה שלמה

לאה בת נינט

לזרע של קיימא

אנונימי

לזיווג

שושנה רבקה בת חמדה

להצלחה וס"ד

משה בן סעודה

חורינו
הורים מקו הול

יו"ל ע"י ארגון חורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלות ובכלל פעולות הארגון לע"נ חורינו או יקיריכם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב לך!

לקבלת גיליון חורינו השבועי במייל כתבו לנו **"צרפו אותי"** לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | [Zelle: dedications@horeinu.org](mailto:dedications@horeinu.org)